

D 3/2009

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV FISCAL

DOSAR NR. 3

DECIZIA NR. 4

Sedința publică din data de 10 martie 2010

Președinte - C
Judecători -
-
Grefier -

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de reclamantul domiciliat în Târgoviște, str. Cod poștal 130067, Județ Dâmbovița, împotriva sentinței nr. 912 din 14 decembrie 2009 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița – Secția Comercială și de Contencios Administrativ, în contradictoriu cu intimatele – pârâte **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE**, cu sediul în Târgoviște, Calea Domnească, nr. 166, Cod poștal 130067, Județ Dâmbovița, **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE**, cu sediul în Târgoviște, Calea Domnească, nr. 166, Cod poștal 130067, Județ Dâmbovița.

Cererea de recurs este timbrată cu 4 lei taxă judiciară de timbru potrivit chitanței nr., timbru judiciar de 0,15 lei, ce au fost atașate și anulate la dosar.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns recurentul reclamant reprezentat de avocat, din Baroul Dâmbovița, potrivit împuternicirii avocațiale din 10.03.2010, lipsă fiind intimatele pârâte Direcția Generală a Finanțelor Publice Târgoviște, Administrația Finanțelor Publice Târgoviște.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței faptul că la dosar prin intermediul Compartimentului Registratură s-a depus la dosar de Administrația Finanțelor Publice o întâmpinare în dublu exemplar, identice, vizate și înregistrate la instanțe sub nume diferite respectiv : nr. și nr.

Curtea constatând că cele două întâmpinări depuse de pârâta Administrația Finanțelor Publice Târgoviște au același conținut a înmănat exemplarul înregistrat sub nr. la instanță, recurentului reclamant prin apărătorul său, avocat

Avocat pentru recurentul reclamant depune la dosar chitanța nr. din în cuantum de 4 lei taxă judiciară de timbru și timbru judiciar de 0,15 lei, ce au fost atașate și anulate la dosar.

Totodată având cuvântul declară că nu mai are alte cereri de formulat.

Curtea ia act de declarația recurentului reclamant prin apărătorul său că nu mai are alte cereri de formulat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbaterea recursului.

Avocat [redacted] având cuvântul pentru recurentul reclamant [redacted] dezvoltă oral motivele de recurs aflate în scris la dosar susținând în esență că instanța de fond în mod eronat a respins acțiunea ca inadmisibilă atâta timp când contestația formulată împotriva deciziei de impunere emisă de organele de inspecție fiscală ale Administrației Finanțelor Publice Târgoviște a fost formulată în termenul legal.

Mai mult arată că prin decizia de impunere nr. [redacted] AFP Târgoviște s-a stabilit o creanță fiscală și încă de la început aceasta a sesizat organele de cercetare penală cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 9 lit. b din Legea nr. 241/2005, formându-se dosarul penal nr. [redacted] al IPJ Dâmbovița, transpus în dosarul nr. [redacted] al Parchetului de pe lângă Judecătoria Târgoviște. De altfel învederează că în cadrul cercetării penale s-a dispus efectuarea unei expertize contabile care a avut ca obiectiv „dacă impozitul pe venit pentru anii 2001-2004 neevidențiat și convenit ca plata obligațiilor fiscale, stabilit de AFP a fost sau nu corect stabilit de organele de control”, acesta concluzionând că impozitul pe venit neplătit bugetului este în sumă de [redacted] lei și nu [redacted] lei cum greșit s-a stabilit în Raportul de inspecție fiscală.

Sub acest aspect arată că urmărirea penală s-a finalizat în anul 2008, prin Ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a recurentului reclamant.

În continuare susține că reclamantul a solicitat AFP Târgoviște să-i comunice quantumul creanței fiscale datorate, iar aceasta i-a răspuns că debitul datorat este de [redacted] lei din care [redacted] lei sumă datorată la sursa 51 deși din raportul de inspecție fiscală rezultă cu impozit de [redacted] lei, diferența de [redacted] lei nefiind justificată atâta timp cât societatea nu a avut activitate.

În concluzie susține că instanța de fond în mod greșit s-a pronunțat pe excepția inadmisibilității, motiv pentru care solicită admiterea recursului, casarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față, reține următoarele:

Prin sentința nr. [redacted], Tribunalul Dâmbovița – Secția Comercială și de Contencios Administrativ, s-a respins cererea formulată de reclamant [redacted], în contradictoriu cu pârâții A.F.P. Târgoviște și D.G.F.P. Dâmbovița, ca inadmisibilă, împotriva deciziei nr. [redacted] și a deciziei de impunere nr. [redacted].

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin decizia nr. [redacted], pronunțată de D.G.F.P. Dâmbovița, Biroul de soluționare contestații a reținut faptul că împotriva măsurilor dispuse prin decizia de impunere nr. [redacted] reclamantul avea dreptul să depună contestație în termen de 30 de zile de la data confirmării de primire a deciziei și din documentele aflate la dosar, prima dată menționată pe confirmare de primire a debitului contestat este 18.01.2007,

contestația fiind depusă la DGFP Dâmbovița în data de [redacted] sub nr. [redacted] astfel încât termenul legal de 30 de zile de la comunicare a fost depășit, potrivit disp. art. 207 din OG nr. 92/2003, privind codul de procedură fiscală, potrivit căruia termenul de depunere a contestației împotriva actelor administrativ fiscale este de 30 de zile de la data comunicării actului sub sancțiunea decăderii, situație în care în mod corect și legal organul de soluționare a contestației a respins contestația ca tardiv formulată.

Se reține prin sentință că, reclamantul nu a contestat faptul că față de data la care a primit decizia de impunere nr. [redacted] acesta nu a formulat contestația în termenul de 30 de zile de la data confirmării de primire, ci susținerea reclamantului a vizat sesizarea de către pârâtă a organelor de cercetare penală cu privire la săvârșirea infracțiunii prev. și ped. de art. 9 lit. b din Legea nr. 241/2005, dosarul penal fiind soluționat prin ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a reclamantului din 14.08.2008, pronunțată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Târgoviște, în cauză însă sesizarea organelor de cercetare penală nu a condus la suspendarea deciziei de impunere.

Se arată în hotărâre că, reclamantul nu a formulat contestația împotriva deciziei de impunere, ce reprezintă act administrativ fiscal, în termenele și după procedura specială prev. de OG nr. 92/2003, privind codul de procedură fiscală, art. 205, 206, 207 și 209, formulând contestația tardiv, astfel încât acțiunea formulată de reclamant în temeiul art. 218 alin. 2 din OG nr. 92/2003 la instanța de contencios administrativ, împotriva deciziei nr. [redacted] pronunțată de DGFP, prin care i-a fost respinsă contestația ca tardivă, este inadmisibilă, deoarece reclamantul nu a respectat dispozițiile procedurale reglementate de codul de procedură fiscală obligatorii, mai sus enunțate.

Impotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul [redacted], criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, arătând într-un prim motiv de recurs că în mod greșit i-a fost respinsă acțiunea ca inadmisibilă, întrucât prin cererea introductivă a precizat că solicită instanței verificarea și stabilirea întinderii titlului executoriu, emis de către o altă instituție decât instanța de judecată, soluția instanței nu poate viza în nici un fel inadmisibilitatea acțiunii, atâta vreme cât el a contestat decizia nr. [redacted] în termen legal.

Arată recurentul că, la dosarul cauzei au fost depuse de către el, toate documentele, inclusiv cele emise de AFP Târgoviște și DGFP Dâmbovița, instanța de fond a unit excepția tardivității cererii invocate de pârâte cu judecarea cauzei pe fond, ca în final să nu se pronunțe în nici un fel pe această excepție.

Printr-un alt motiv de recurs, arată că instanța de fond nu a luat în calcul concluziile celor două expertize care au stabilit în mod cert, că organul de inspecție fiscală a calculat și reținut o sumă nereală, respectiv [redacted] lei, față de [redacted] lei, stabilită de către cei doi experți, unul desemnat de organul de cercetare penală, celălalt de instanța de judecată, iar intimata pârâtă DGFP Dâmbovița – AFP Târgoviște, a comunicat la data de [redacted] prin adresa nr. [redacted] că, creanța totală este de [redacted] lei, fără să justifice de unde provine diferența în plus, solicitând obligarea sa la o sumă stabilită în mod arbitrar.

Se solicită admiterea recursului, modificarea sentinței, admiterea contestației și validarea raportului de expertiză ce stabilește sumele pe care recurentul le datorează bugetului de stat.

Curtea, examinând sentința, prin prisma criticilor din recurs în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale ce au incidență în cauză, constată că recursul este nefondat, pentru considerentele următoare:

Critica recurentului că în mod greșit instanța de fond a respins acțiunea ca inadmisibilă, deși el a contestat decizia nr. în termen legal, este nefondată.

În considerentele sentinței se reține că acțiunea formulată de către recurentul reclamant, este împotriva deciziei nr. pronunțată de DGFP – Biroul de soluționare contestații, astfel încât critica recurentului că în mod greșit s-a respins acțiunea ca inadmisibilă, fără a reține că obiectul acțiunii cu care a fost investită instanța de fond, este împotriva deciziei nr., este nefondată.

Cum din probatoriile administrate în cauză cu titluri executorii, adresă de înființare poprire, procese verbale de licitație pentru bunuri mobile, acte aflate la filele 50-108 dosar fond, a rezultat că încă din data de 17.01.2006, odată cu emiterea deciziei de impunere, intimata pârâtă a inițiat executarea silită a reclamantului pentru sumele cuprinse în decizia de impunere, deci de la acea dată recurentul a cunoscut decizia de impunere și trebuia să conteste această decizie în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal.

Decizia de impunere emisă de organul administrativ fiscal, reprezintă un act administrativ fiscal și contestarea actului trebuie făcută în limita termenelor și a procedurii speciale prev. de art. 205 alin. 1, 206, 207 și 209 cod procedură fiscală, în termen de 30 de zile de la comunicarea actului, recurentul contestând decizia de impunere la data de la DGFP Dâmbovița, sub nr., cu mult peste termenul legal de 30 de zile de la comunicarea actului administrativ, iar cu probatoriile administrate în cauză recurentul nu a dovedit că ar fi formulat contestație în termenul legal, sesizarea organelor de cercetare penală cu privire la săvârșirea infracțiunii prev. și ped. de art. 9 lit. b din Legea 241/2005 nu putea să conducă la suspendarea deciziei de impunere și nici a termenului de formulare a contestației.

Potrivit disp. art. 218 alin.2 din OG nr 92/2003, cel nemulțumit de decizia pronunțată de organul administrativ jurisdicțional de soluționare a contestației, poate contesta la instanța de contencios administrativ, recurentul atacând decizia nr. DGFP Dâmbovița prin acțiunea cu care a fost investită prima instanță și în care s-a pronunțat sentința recurată.

Formularea plângerii administrative peste termenul prevăzut de lege, în speță peste termenul de 30 de zile de la comunicarea actului, prevăzut de art. 205 alin. 1 cod procedură fiscală, echivalează practic cu neîndeplinirea procedurii prealabile obligatorii, în acest sens fiind și practica ICCJ (dec.nr.)

Jurisprudența a statuat că disp. art. 21 alin. 4 din Constituție, nu înlătură caracterul obligatoriu al procedurii prealabile, întrucât se referă la caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative, iar nu la recursul ierarhic sau grațios.

Parcurgera procedurii administrative prealabile reprezintă o condiție obligatorie, a cărei neîndeplinire afectează însuși exercițiul dreptului la acțiune și

recurentul efectuând contestația la decizia de impunere peste termenul legal, aceasta echivează practic cu neîndeplinirea procedurii prealabile obligatorii și în aceste condiții acțiunea formulată împotriva deciziei de soluționare a contestației ce a fost depusă peste termenul legal, este inadmisibilă, astfel că legal și corect prima instanță a respins acțiunea ca inadmisibilă prin sentința recurată.

Pentru toate aceste considerente, recursul formulat se privește ca nefondat și în baza art. 312 alin. 1 c.pr.civ., va fi respins ca atare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge ca nefondat recursul declarat de reclamantul _____, domiciliat în Târgoviște, str. _____, Cod poștal 130067, Județ Dâmbovița, împotriva sentinței nr. 912 din 14 decembrie 2009 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița – Secția Comercială și de Contencios Administrativ, în contradictoriu cu intimatele – pârâte **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE**, cu sediul în Târgoviște, Calea Domnească, nr. 166, Cod poștal 130067, Județ Dâmbovița, **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE**, cu sediul în Târgoviște, Calea Domnească, nr. 166, Cod poștal 130067, Județ Dâmbovița.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică azi, 10 martie 2010.

Președinte,

Judecători,

Grefier,

*Operator de date cu caracter personal
Nr. notificare 3120*

Rec. EC

Dact. DD

d.f.824/120/2009 Tribunalul Dâmbovița

j.j.

5 ex/11.03.2010

